

MUSTASOTNIALAISUUDESTA

Mustasotnialaisuudessamme on eräs tavattoman omalaa-
tuinen ja tavattoman tärkeä piirre, johon ei ole kiinnitetty
riittävää huomiota. Se on kehittymätön maamiehen demokra-
tismi, joka on mitä karkeinta, mutta myös mitä syvällisintä.

Niin kovasti kuin määräävät luokat yrittävätkin eristää
poliittiset puolueemme kansasta sekä kesäkuun kolmannen
päivän vaalilain välityksellä että valtiojärjestelmämme
tuhansien „erikoisuuksien” avulla, niin elämä ottaa kujten-
kin omansa. Jokaisen poliittisen puolueen, jopa äärimmäisten
oikeistopuolueidenkin, on etsittävä jonkinlaisia yhteyksiä
kansaan.

Äärimmäisten oikeistolaisten puolue on tilanherrain puo-
lue. Mutta he eivät voi rajoittua siihen, että heillä on yhteyk-
siä yksistään tilanherroihin. Heidän täytyy verhota tuota
yhteyttä ja olla puolustavinaan koko kansan etuja ja pitävi-
nään kiinni „vankalle pohjalle” perustuneiden maanviljelys-
olojen „vanhasta hyvästä” järjestyksestä. Heidän on
vedottava kehittymättömimmän metsäläistalonpojan piinty-
neimpiin ennakkoluuloihin, pelattava hänen tietämättömyy-
dellään.

Sellainen peli ei voi käydä vaarattomasti. Tämän tästä
kaiken mustasotnialaisen piintyneisyyden ja pakonalaisuus-
den läpi murtautuu ilmoille maamiehen todellisen elämän
ääni, maamiehen demokraattisuus. Silloin oikeistolaisten on
pakko ajaa tiehensä „epäsuotava” maalaisdemokraatti. Ja
tällainen tapaus, jolloin äärimmäiset oikeistolaiset karkotta-

vat tai syrjäyttävät omasta leiristään kaikkein lojaalisimpia mustasotnialaisia demokraattisuuden vuoksi, ei tietenkään mene ohi niin, ettei se valista joukkoja.

Esimerkiksi äärimmäisen oikeistolaisen piispa Nikonin oli pakko luopua duumatoiminnasta. Minkä takia?

Selvän vastauksen siihen antaa itse piispa Nikonin kirje, joka on julkaistu „Jeniseiskaja Mysl” lehdessä⁹¹. Piispa Nikon ei tietenkään uskalla suoraan puhua syrjäyttämisensä syistä. Mutta esittäessään erään talonpojan kirjeen piispa Nikon kirjoittaa: „maa- ja viljakysymys sekä Venäjän tosiolojen ja meidän seutumme muut mitä tärkeimmät kysymykset eivät jostain syystä huoleta sen enempää esivaltaa kuin Duumaakaan eivätkä liikuta niiden sydäntä. Näitä kysymyksiä, niiden voimainmukaista ratkaisemista pidetään „utopistisena”, „riskeerattuna”, ei ajankohtaisena. Miksi he itse ovat vaiti ja mitä he odottavat? Mieltenkuohua ja mellakoitako, joiden vuoksi sitten ammutaan noita samoja „aliravittuja”, nälkäisiä, onnettomia talonpoikia?! Meillä pelätään „suuria” tekoja ja reformeja, rajoitutaan pikku-seikkoihin, turhanpäiväisiin, vaikkakin hyvää tarkoittaviin hankkeisiin”.

Näin piispa Nikon kirjoittaa. Näin ajattelevat monen monet mustasotnialaiset talonpojat. Ja on aivan ymmärrettävää, minkä takia piispa Nikon *piti* tuollaisten puheiden vuoksi syrjäyttää Duuman asioista ja puheiden pidosta.

Itse asiassa piispa Nikon tuo ilmi mustasotnialaisen demokratisminsa peräti virheellisessä järkeilyssään. Niin maa-, vilja- kuin kaikki muutkin tärkeät kysymykset huolettavat *kyllä* niin „esivaltaa” kuin Duumaakin ja liikuttavat niiden sydäntä (ja rahakukkaroa).

Sekä „esivalta” että Duuma *antavat* näihin kysymyksiin „voimainmukaisen” ratkaisun,— mutta nimenomaan *voimainmukaisen* ratkaisun,— joka vastaa niin esivallan keskuudessa kuin Duumassakin vallitsevina olevien tilanherrojen etuja ja voimia.

Piispa Nikon tuntee, että itse elämä lyö murskaksi hänen mustasotnialaiset katsomuksensa; niitä murskaa se, mitä hän joutuu näkemään sekä Duumassa että „esimiesten” suhteissa j.n.e. Mutta mistä se johtuu, sitä piispa Nikon ei voi *käsittää* tahi hän pelkää.

Mutta elämä ottaa omansa, ja missä kylässä tahansa jokaisesta piispa Nikonin kymmenestä hengenheimolaisesta varmaan yhdeksän osoittautuu loppujen lopuksi sellaisiksi, jotka eivät ole niin tylsäpäisiä elämän opetuksen omaksumisessa kuin piispa Nikon.

*„Pravda Truda” № 14,
syyskuun 26 pnä 1913*

*Julkaistaan „Pravda Truda” lehden
tekstin mukaan*
